

קולות בַּחֲשֵׁכָה

פתאום הוא התעורר.

הבית דמם בלו, מחוגי השעון הראו שהשעה שתיים לפנות בקר.

חיים שכב דרוך במטתו.

תחלה הוא קנה שאזניו הטעוהו, אך לא, רעשים חשודים נשמעו

מכוון המטבח; קולות דבור מהסים ורעש קל של גרירת תפצלים.

במוחו של חיים התרוצצו אינספור מחשבות:

'אולי אלו גנבים?'

'להזמין משטרה?'

'ואם אלה רק אבא ואמא שמשוחחים?'

הקולות התגברו, חיים שמע בברור קול לא מפר.

'להעיר את נתן?'

נתן, תאמו של חיים, ישן בשלֵוה במטה הסמוכה. חיים חשב במהירות והחליט לעשות זאת.

"נתן?! הוא לחש בעודו מנענע את כתף אחיו, "נתן, יש מישהו במטבח... נתן!!!"

"מה???" נתן שהתעורר באותו הרגע, היה מנמנם מאד ולא טרח ללחש. "מה אתה רוצה, חיים???"

"דבר בשקט!" קולו של חיים היה לחוץ ביותר. "אני שומע קולות מוזרים מהמטבח!"

"קולות מוזרים מהמטבח...?" למרות עיפותו הרבה - נימה משעשעת נלווה לדבריו של נתן. "נו, באמת, חיים, בשביל זה הערפת אותי באמצע הלילה?"

"נתן, אתה חושב שצריך להתקשר למשטרה?"

"למשטרה?! הפתע נתן, "חיים, מה קרה לך?! זה בטח אבא או אמא או סתם קולות מלמטה..."

"נתן, אני---

"יודע מה, חיים, כדי שתהיה רגוע - אני מוכן לקום וללכת איתך למטבח רק בשביל להראות לך שאתה סתם מדמין, בוא נקום..."

הקולות השתתקו. הבית שוב דמם לגמרי.

חיים הסס.

"נו", האיץ בו נתן, "בוא אתי..."

”נתן, זה לא אבא ואמא, שמעתי שם קול מוֹזֵר. זֵר. אָנִי... אָנִי מִפְּחָד.”

נתן הביט בו בְּתִדְהָמָה: ”תגיד לי, אָנִי חוֹלֵם? או אולי אָתָּה חוֹלָה? מָמָה בְּדִיוֹק יֵשׁ פֹּה לְפִחָד?” לְשִׁמְחָתוֹ שֶׁל חַיִּים הוּא דִבֵּר בְּלַחֶשׁ, לְמִרוֹת פִּקְפוּקוֹ, ”אֶפְשָׁר לְחַשֵּׁב שְׂאֲנַחֲנוּ יְלָדִים קְטָנִים... נו, בּוֹא חַיִּים, בּוֹא אֵתִי לְמִטְבַּח וְתִרְגַּע...”

חַיִּים קָם מֵהַמִּטָּה וְהִנִּיחַ רִגְלָיו עַל הָרִצְפָּה הַקָּרָה. גַּם נָתַן קָם וְהִשְׁנִים, בְּלֹאט בְּלֹאט, נִגְשׁוּ לְמִטְבַּח.

אם השנים פָּגְשׁוּ גִנְבִים ⇨ עמוד 40

אם הם פָּגְשׁוּ אֵת צְבִיקֵי פִינְקֵלְשְׁטֵיין ⇨ עמוד 12

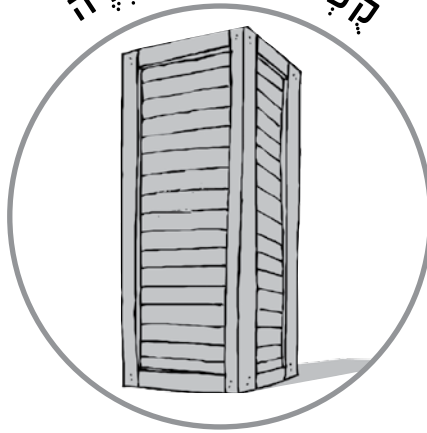
אם השנים פָּגְשׁוּ אוֹרַח רְצוּי ⇨ עמוד 15

אם הם פָּגְשׁוּ בְּמִטְבַּח אֵת הוֹרִיָּהם עִם אָדָם נוֹסֵף ⇨ עמוד 18

(הגעתם לכאן מעמוד 84)

קפסת הסלמנדה

חיים התכופף ושלף מתחת למטה קפסת עץ גדולה למדי בצורת מלבן. הקפסה הייתה סגורה.

"תראה מה מצאתי", אמר חיים לתאומו.

"מעניין", אמר נתן.

חיים סבר שנתן רוצה להחזיק את הקפסה בעצמו לכן הושיט לו את הקפסה אולם נתן שבכלל לא רצה להחזיק בקפסה לא הושיט את ידו, והקפסה נפלה על הרצפה ונשברה.

"מה עשית? זעק נתן.

"למה לא הושטת יד? פעם חיים.

"למה אני צריך להושיט יד? התרגז נתן.

11

“הי, תראָה”, אָמר חיים, “תראָה, בתוך הקפסה הזו יש עוד קפסה!”

באותו רגע נשמעו דפיקות בדלת “ילדים? נחקעתם?”
 “כן... כן!” קרא חיים. האיש שמעבר לדלת הכניס מפתח מיחד ופתח את דלת התא לרוחה. כשהוא ראה את מה שבידי הילדים הוא כוץ גבותיו בכעס. “היכן מצאתם את קפסת הסלמנדה?” קרא ובקולו נמהלה לא מעט חרדה “תנו לי את זה מייד! שברתם אותה? הקפסה הזו היא אחת הקפסאות המיוחדות ביותר בעולם!” הוא נטל את הקפסה והסתלק משם במהירות.

הילדים מעולם לא גלו מה היתה בתוך קפסת העץ ולעולם גם לא יגלו.

סוף

(הנצעתם לכאן מעמוד 9)

חרש חרש פסעו נתן וחיים לכוון המטבח. נראה היה שהפולש אפלו לא מנסה לשמר על שקט.

”נראה לי שזו שפה זרה. אולי--- שבדית” לחש חיים. נתן רק הניח אצבע על שפתיו כאומר: ”אל תאמר מלה!” הם עמדו במסדרון הצר, הביטו למטבח ונדהמו. במקום גנב בריון היה זה בן השכנים, צביקי.

צביקי בן הארבע ישב על רצפת המטבח ושחק במכונית שבורה למחצה. ”צביקי פינקלשטיין!” נמלטה קריאת תדהמה מפיו של נתן, ”מה אתה עושה פה???”

”משחק”, השיב הילד בפשטות.

"תגיד לי, איך נכנסת? אתה יודע מה השעה עכשוי?" שאל חיים.
 צביקי הרהר. "מאחר", השיב, "נראה לי שמאד מאחר!"
 "מממ...מה אתה עושה פה???" גמגם נתן, "תגיד לי, ההורים שלך
 יודעים שאתה כאן?"
 "לא. לא נראה לי שהם יודעים", השיב צביקי בשלמה, חנני אך
 שלי אמר לי שבליילה פלם נועלים את הדלתות של הבתים שלהם.
 התעוררתי לי באמצע הלילה ואז נסיתי לפתח את הדלת שלכם -
 והיא לא הייתה נעולה. אז פתחתי אותה ועכשו אני משחק לי..."
 "צביקי, ההורים שלך בטח מדאגים נורא!" אמר נתן. "בוא, אנחנו
 הולכים להחזיר אותך הביתה".
 "לא רוצה", הודיע צביקי, "אתם לא יכולים לגרש אותי כי אני אורח
 ואורחים לא מגרשים. הבנתם?!"
 "צביקי", רכף חיים את קולו, "אנחנו לא מגרשים אותך, חס ושלום,
 אנחנו רק רוצים להשיב אותך הביתה. השעה עכשו כמעט שתים
 וחצי בלילה, אתה צריך לישן עכשו..."
 "דוקא יש לי המון כח", אמר היילד, "אמא שלי אמרה לי לישן
 בצברים אז עכשו אין לי כח לישן..."
 "אני מציע שגלך לפינג'לשטיינים ונאמר להם שצביקי פה", אמר
 חיים.
 "טוב", הסכים נתן, "רק גלך רגע להחליף בגדים. אין לי חשק שכל
 משפחת פינג'לשטיין תצפה בפין'מה הממרטת שלי..."

”צְבִיקִי, חֲכָה פֹה רְגַע”, אָמְרוּ הַתְּאוּמִים לִילְדוֹן, “תִּמְשִׁיךְ לְשַׁחֵק...
אֲנִיחֵנוּ חוֹזְרִים עוֹד רְגַע...”
צְבִיקִי חִיף בְּמַתִּיקוֹת.

אם צְבִיקִי בָּרַח מִפְּנֵי הַתְּאוּמִים ↪ עמוד 25

אם אָצֵל הַפִּינְקֶלְשְׁטֵינִים לֹא פָתַחוּ אֶת הַדֶּלֶת ↪ עמוד 33

(הנצעתם לכאן מעמוד 9)

יהודה בא

בלבבות הולמים פסעו התאומים במסדרון לכוון המטבח. בשפתים חרבות הם מלמלו פרקי תהלים, ידיהם רעדו, פגישה עם גנב בשעת לילה שפזו אינה דבר נחמד במיוחד... קרוב לקצה המסדרון הם נעצרו, הביטו מולם, וקריאת תדהמה נפלטה מפיהם:

”יהודה???”

יהודה, אחיהם הנשוי של השנים, הסתובב לעברם בהפתעה. ”מ... מָה אתם עושים פה?” שאל.

”אנחנו?” שאל נתן, ”מָה אנחנו עושים פה? השאלה האמתית היא:

מה אתה עושה פה פתאום בכזו שעה?!
 יהודה צחק צחוק חרישי. "בטח חשבתם שאיזה גנב נכנס הביתה..."
 אמר.

"בדיוק כף!" הנהן חיים לאשור, "זה באמת מה שחשבת, וזה לא
 מצחיק בכלל, דרוך אגב..."
 "נכון", מהר יהודה להסכים, "זה באמת לא מצחיק. אני מצטער
 שהבהלתי אתכם."

"איך נכנסת? ולמה באת אלינו בשעה כזו?" התעניין נתן קרה
 משהו?"

"נכנסתי עם מפתח רזרבי שנמצא אצלי תמיד", השיב האח, "ולא,
 לא קרה שום דבר. ברוך השם, הכל בסדר..."
 "באמת?" שאל חיים בחסר אמון, "סתם החלטת לקפוץ לבקר
 באמצע הלילה בלי שום סבה?"
 "הייתי צריך לבדוק משהו..." התחמק יהודה.

"אם אתה לא רוצה לספר לנו מה הענין אתה לא חייב", הודיע נתן.
 "למרות, שלמען האמת, אנחנו די סקרנים..."
 'וגם מגיע לנו לדעת, אחרי הלחץ הזה שגרמת לנו...' הרהר חיים
 בלבו אך לא אמר דבר.

יהודה הביט בהם כחוכך בדעתו מה לעשות; האם לשתף בענין את

17

שְׁנֵי אָחִיו אוֹ לֹא?

”אַתֶּם יוֹדְעִים מָה”, אָמַר לְבִסּוֹף, ”אַסְפֵּר לָכֶם. אוֹלֵי תוּכְלוּ לְעֹזֵר לִי...”

אם יהודה בא כדי לחפש משהו בבית ↪ **עמוד 30**

אם יהודה בא כדי להחביא משהו בבית ↪ **עמוד 45**

(הנצעתם לכאן מעמוד 9)

הפירות עם מוכאנל

כששפתותיהם ממלמלות תפלה חרישית פסעו השנים בצעדים חרישיים לעבר המטבח. כעת נשמעו קולות הדבור ברורים הרבה יותר. התאומים הקשיבו לשיחה בלבבות הולמים.

“ואז”, לחש קול לא מפר, “הבנתי שאין לי כל בררה...”

שתיקה קצרה השתררה בבית.

“נשמח מאד לעזר לך בכל מה שאפשר”, אמר קול אחר. השנים זהו אותו בברור: “אבא!!!” כמעט מעצמה נמלטה מפיו של נתן קריאת תדהמה מערכת בהקלה.

“נתן?” “חיים?” אבא ואמא, בלויית אדם נוסף, ישבו במטבח עם כוסות תה חמימות ועוגיות מאפה בית.

"אבא... אמא... חיים, לבושתו, כמעט בכה, "שמעתי קולות... כל
 כך נבהלתי... הערתי את נתן, חשבנו שאלו פורצים..."
 הוריו לא חיכו אפלו בדל של חיוף, נכר היה שהם שקועים בשיחה
 רצינית עד מאד עם האישה הגבוהה והמזקן שמולם.
 "אנחנו מתנצלים שהפרענו לשיחה שלכם", נזפר נתן בנימוסיו,
 "עכשו, פשאנחנו יודעים שאין שום גנב בבית - נוכל לחזור
 ולהמשיך לישן בשלנה -"
 "רק רגע, רק רגע", בקש הזר ושאל-קבע בעניין: "אלו הילדים
 שלכם?"

"כן", השיב אביהם, "אלו הם חיים ונתן".
 "תאומים. אני רואה", אמר האישה ועיניו העיפות חיכו חיוף חם
 וידידותי. "טוב, נעים להפיר, אני מיכאל".
 חיים ונתן השיבו לו חיוף, חציו ידידות וחציו מבוכה בגלל הופעתם
 המפוזמת. הם קוו שמיקאל ינדיב עוד פרטים על עצמו ויסביר את
 פשר הבקור הלילי המוזר הלזה אולם מיכאל לא יסף עוד אף
 מלה.

אם הוריהם ישתפו אותם מיד בסוד העניינים 📖 **עמוד 35**

אם הסוד יתגלה להם רק ביום המחרת 📖 **עמוד 38**

(הנצעתם לכתוב מעמוד 90 או מעמוד 145)

פורצים בחלון

השוטרים בחנו וסקרו היטב את השטח. "אני לא רואה כאן שום דבר חשוב", אמר השוטר האחד.
 "כמוני כמוך... המהם השני. גם בני הבית לא ראו שום רמז להיותם של האורחים הבלתי קרואים.
 "טוב", אמר הנמוך מבין שני השוטרים, "אני חושב ש..."
 "רק רגע!!!" אמר חיים פתאום. "מה זה הקולות האלה?"
 "להתחבא!" פקד השוטר הגבוה. "להתחבא מיד!!!"
 השוטרים נשכבו בממחיות מאחורי הספות וארבעת בני הבית נכנסו למסדרון ואז נשמע קול זר: "הנה... הנה... אני נכנס לבית... וכבר אני אעזר גם לכם להפגס..."

חיים נשך את שפתיו בעצבנות, נתן מלמל פֶּרֶק תהלים.
 "הנה. אני מוריד לך חבל..." אמר הקול הזר.
 "למה השוטרם לא מתנפלים עליו?" תמה חיים והמשיך לשמע:
 "תחזיק את החבל. אבל תהיה בשקט. שלא יזמינו לנו משטרה...
 לפי... עכשו תשים את הרגל שלך... פכה!"
 ואז קול במבטא מוזר אמר: "תודה. עכשו מה העבודה?"
 "רגע. נעלה גם את ג'ורג'וניו!" נזף בו חכרו והם שלשלו את החבל
 שוב וכעבר שתי דקות גם ג'ורג'וניו נצב בסלונם של משפחת הלוי.
 באותו רגע קראו השוטרם בו זמנית: "ידים למעלה!!!!" "אנחנו
 חמושים!"
 הגנבים הנדהמים אפלו לא נסו להתנגד. השוטרם הזמינו תגברת
 שהגיעה חיש מהר והגנבים נלקחו לתחנת המשטרה.

סוף

(הנצעתם לכאן מעמוד 42)

חיים השיב לאחיו מבט האומר: "נכון, אבל מה אפשר לעשות מבלי להסתכן? בקשי לזוז אנחנו יכולים..."
 התאומים היו חסרי אונים, רסיסי מחשבות התרוצצו במחותיהם
 בבלבול.

לפתע אמר הנמוך שפפולשים: "תראו. אני צריך לקום מחר מקדם.
 בוא גלף עכשו ונחזור מחר, עם ציוד מתאים, ונקח את כל מה שיש
 להם פה."

"כן, אתה להגיד רעיון מצעין", הסכים הרומני, ובטרם הספיקו חיים
 ונתן לחשב במהירות, נגשו השניים לחלון המטבח הגדול, ונתרו
 ממנו בקלילות אל מדרכת הרחוב.

(הנצעתם לכאן מעמוד 17)

מישה

כְּעֵבֶר מְסֻפֵּר שְׁנִיּוֹת שֶׁל שְׁקֵט אָמַר יְהוּדָה: "בָּאתִי לְהַחֲבִיא פֹה מִיִּשְׁהוּ".

"לְהַחֲבִיא? פֹּה?" הִתְפַּלְאוּ הַתְּאוּמִים.

יְהוּדָה הִנְהִין וְאָז קָרָא: "מִיִּשְׁהוּ!!"

מִתּוֹךְ מְרֻפָּסֵת הַשְּׂרוּת שֶׁלִיד הַמְטָבַח יֵצֵא נֶעֱרָ בְּהִיר וּגְבֵה קוֹמָה כְּכֵן חָמַשׁ עֶשְׂרֵה.

"חַיִּים, נָתַן-" אָמַר יְהוּדָה בְּחִיוֹךְ, "תִּפְרִירוּ בְּבִקְשָׁה אֶת יְדֵי מִיִּשְׁהוּ".

הַתְּאוּמִים הָיוּ הַמוּמִים לְמַדִּי; "שָׁ...שְׁלוֹם", גְּמָגַם נָתַן.

"כֵּן, שְׁלוֹם", אָמַר גַּם חַיִּים, תּוֹהָה אִם אֵינָנו חוֹלָם.

מישה חייך "שלום וברכה", אמר במבטא רוסי עדין.
 "בערך לפני שעתים התקשרתי לאמא ואבא", ספר יהודה, "בקשתי
 מהם לשפן פאן אורח לכמה ימים והם הסכימו בשמחה".
 "יפי, ברוך הבא..." אמר נתן וחייך לעברו של מישה.
 "עכשו", אמר יהודה, "זה לא זמן לספורים ארפים. מישה עיף,
 ובטח גם אצלכם השעה רבע לשלוש... אני מציע שנדחה את המושך
 שיתתנו למחר ועכשו אני אשוב לביתי ואתם תלכו לישן..." יהודה
 פנה למישה: "הנה, פאן המזרן שהכנתי עבורך... לילה טוב. בעזרת
 השם מחר, מקדם בבקר, אבוא לכאן שוב. ומכס - אני שוב מבקש
 סליחה על ההטרדה. נהיה בקשר מחר. ותעשו לי טובה, אל תטרידו
 את מישה בשאלות. הוא עיף ויגע. עבר עליו יום קשה..."
 "אין שום בעיה", אמר חיים.
 "שאלות - רק מחר", חייך נתן.
 יהודה אחל לכלם לילה טוב, עזב את בית הוריו, ופנה לביתו.
 התאומים נפרדו ממישה ושובו לישן.

בקר.

"חיים, חיים, קום!!!" נענע נתן את כתפו של אחיו. חיים התעורר,
 עיף מהרגיל. בשניה הראשונה הוא נטה לחשב שכל מארעות יום
 האתמול היו חלום בלבד. אך כעבר רגע הוא הבין שכל זאת אכן
 התרחש.

הוא אָמַר "מוֹדֶה אֲנִי", נָטַל יָדָיו, קָם וּמָהָר עָם נֶתָן לַמְטָבָח.
אָבָא, אָמָא, יְהוּדָה וּמִיֶּשָׁה יָשְׁבוּ שָׁם עִם עוֹגָה וְכוֹסוֹת קָפָה
חֲמִימוֹת.

הַתְּאוּמִים הִלְכוּ לְהַתְּפַלֵּל בְּבֵית הַכְּנֶסֶת וּכְשֶׁשָּׁבוּ רָאוּ אֶת אָבָא
מְשׁוֹחַח עִם מִיֶּשָׁה בַּמְטָבָח.

"בּוֹאוּ, שְׁבוּ עִמָּנוּ..." אָמַר לָהֶם אָבָא. הַתְּאוּמִים הִכִּינוּ כּוֹסוֹת קָפָה
וְהִתְיַשְּׁבוּ אִף הֵם לְשִׁלְחָן. "אֲנִי בּוֹרַח מִפְּנֵי וְאֲדִים, דּוֹד שְׁלִי", הִחֵל
מִיֶּשָׁה לְסַפֵּר.

בְּאוֹתוֹ רָגַע נִשְׁמָעוּ דְּפִיקוֹת בְּדָלֶת.

אם האורח היה ואדים 🕒 עמוד 59

אם האורח היה מישהו אחר 🕒 עמוד 91

(הגעתם לכאן מעמוד 58)

האוצר בספרייה

חיים ונתן הסתכלו זה על זה באכזבה. הגנבים בורחים!
 אלא שאחרי כשלושים שניות הם שמעו מין צווחת הפתעה קטנה.
 התאומים רצו לחלון וראו איך ששה שוטרים מקיפים את ג'ורג'וניו
 ורעהו, אוזקים אותם ומכניסים אותם לניידת משטרה.

"ילדים?" הם הסתובבו אחרנית וראו את אביהם. "גם אתם הייתם

עדים לכל המתרחש?"

"אני חושבת שזה הזמן לכוס שוקו חמה", אמרה אמא. ארבעתם

הלכו למטבח ואמא מלאה את הקומקום במים והפעילה אותו.

באותו רגע נשמעו נקישות בדלת. אבא הציץ מחר המנעול וראה

שזה שוטר. "באת להצטרף אלינו לכוס שוקו?" ברה.

“לא”, חייך השוטר, “באתי להודיע לך שתפסנו את צמד-החמד
שאחראי להמון פריצות בשכונה”.

“ברוך ה’”, אמר אבא. “אני שמח שהיינו שליחים טובים...”
“התברר לנו שהפורצים החליטו לפרץ לבית שלכם כי הם שמעו
אותך, הרב הלוי, אומר למישהו שיש לך אוצר בספרייה”.
“אני אמרתי שיש לנו אוצר בספרייה?” נדהם אבא ואז פרץ בצחוק
“הו... אני מבין. שכן שלנו, הרב פינקלשטיין, כתב ספר תורני יפה
מאד. אמרתי לו שהנחתי את הספר שלו בספרייה וזה ממש אוצר.
התפונתי כמובן שהרעיונות שבספר הם מאד יקרים ולא השוי
הכספי שלהם!”

בלם צחקו ואז אמר השוטר: “יודעים מה? בעצם אני כן אשמח
לכוס שוקו מהבילה!”

סוף

(הנצתם לכאן מעמוד 34)

איזה פינגלשטיין?

כעבר דקה נקשו התאומים על דלת חדר ההורים. אמא יצאה אליהם עיפה ומפתעת. "מה קרה?" שאלה.

"משפחת פינגלשטיין טסה היום לחו"ל", אמר חיים, "וצביקי שלקם פה..."

"צביקי?" אמא הביטה המומה בילדון. "מה קורה פה?" "הדלת שלכם לא הייתה נעולה", הבהיר צביקי, "אז נכנסתי אליכם."

"אמא, אנחנו חייבים להשיג את הפינגלשטיינים ולהודיע להם!" אמר נתן, לחוץ.

אמא נגשה למטבח, הוציאה את ספר הטלפונים המשפחתי, הגדול,

עלֵעֶלֶה בוֹ קִלּוֹת וְחִיגָה אֶת מִסְפַּר הַטְּלָפוֹן הַסְּלוֹלָרִי שֶׁל גְּבֵרֶת פִּינְקֵלְשֵׁיִין.

אִישׁ לֹא עָנָה.

אָמָא נִסְתָּה לְחִיגַת שְׁנִית אוֹלָם גַּם בַּפֶּעַם זוֹ הִיא הֶעֱבְרָה לְתֵא הַקּוֹלִי. "נִנְסָה לְחִיגַת לְשִׂדָּה הַתְּעוֹפָה לְבָרֵר מְתִי יוֹצֵאת הַטִּיסָה לְפִלוֹרִידָה", אָמְרָה אָמָא.

הִיא הִתְקַשְּׁרָה לְמוֹדִיעֵיִן נְמַל תְּעוֹפָה בֶּן גּוֹרִיוֹן. מִמְרָכּוֹ הַמִּידַע נוֹדַע לָהּ שֶׁהַטִּיסָה כָּבָר הִמְרִיאָה. אָמָא הִנִּיחָה אֶת הַשְּׂפוֹפֶרֶת עַל כְּנָה; "מִשְׁפַּחַת פִּינְקֵלְשֵׁיִין כָּבָר עַל הַמָּטוֹס", הִיא אָמְרָה בְּקוֹל שֶׁחֲצִיּוֹ חֲשָׁשׁ וְחֲצִיּוֹ שֶׁעֲשׂוּעַ.

"הֵם שָׁם וְאֲנִי כָּאן", אָמַר צְבִיקִי.

אם צביקי מקבל את הדברים ברוח טובה ➔ עמוד 99

אם צביקי מתחיל לבכות ➔ עמוד 129

(הנצעתם לקאן מעמוד 140)

נס

אותו נהג חביב לקח אותם לביתם החדש והדרך עברה ללא תקלות מיוחדות.

באותו ערב הם היו עיפים ביותר ולא היה להם קמצוץ כח לבדק את ביתם החדש. למחרת בבקר העיר אותם אבא והודיע להם: "קומו מהר, יש לנו כאן מגזן יהודים שרוצים להתפלל שחרית! לחלקם - תהיה זו הפעם הראשונה בחייהם!"

הילדים התלבשו במהירות, ירדו מהקומה השלישית שם היה חדרם אל הסלון הגדול שבקומה הראשונה. תשעה פרצופים לא מכרים ברכו אותם ב"גוד מורנינג".

"לא ידעתי שהסלון שלנו יהפך לבית כנסת!" לחש נתן לחיים.

אחרי התפלה החלו האנשים להפרד ולצאת לעבודתם. אחד מהם
 החזיק עתון והקריא לחבר שלו: "תאונת דרכים התרחשה אתמול
 ברחוב 'לואי תומס'. הנהג, צ'רלי טינקר, יצא ללא פגע אבל
 המכונית שלו נזוקה מאד. אם היה מישהו יושב במכונית - ודאי
 היה נפגע קשה..."

"צ'רלי טינקר?" אמר נתן, "השם הזה מפר לי מאד. זה לא הנהג
 שהסיע אותנו אתמול?"

סוף

(הנצתם לכאן מעמוד 32)

זיוף מצלח

"שלום", חניך הבחור, "שמי שלום ואני חבר טוב של יהודה. הוא שלח אותי לחפש את התמונה האבודה של אדוארדו דנקומרדוס, המיסיונר הרשע המרשע".

חיים ונתן הביטו זה בזה. משהו בשלום הזה היה מוזר אך הם לא ידעו להצביע מה הדבר שהפריע להם. שלום לא חכה לתגובתם. "איפה החדר של יהודה?" ברר.

"רק רגע..." אמר נתן במבוכה. "אני צריך להתקשר ליהודה לבקש את האשור שלו..."

"מה..." צחק שלום אבל נראה היה שהוא נעלב, "אתה חושש שאני משקר לך? אל תדאג, הנה, יש פה פתק מיהודה בו כתוב לתת לי

לחפש בכל הבית את מה שאני רוצה". שלום שלך מכיסו פתק לבנון עליו נכתב באותיות כחולות בכתב ידו המסדר של יהודה:

מלפני יקרה,
 לא אגיד לך כי טוב לך
 אלא את במחנה בך בבית
 אב"ו: יבזב

"טוב", אמר חיים לאחר שעיין בפתק, "תכנס. החדר של יהודה הוא בצד ימין".

שלום נכנס לחדר, הוא לא סגר את הדלת מאחוריו והחל מחפש במרץ את התמונה האבודה. "אשמח אם תעזרו לי..." הוא קרא לעבר התאומים. נתן וחיים נכנסו לחדר הקטן והחלו לעזר בחפושם. הם פתחו את הארונות, את דלתות השדה, והחלו לנער ספר אחר ספר כדי למצוא את תמונת המיסיונר. "הנה!" קרא פתאום חיים, "נראה לי שזוהי התמונה של אדוארדו!!" מתוך ספר קריאה עבה צנחה לה התמונה המבקשת.

"יפיי", אמר שלום וחיך חיוך מאשר, "אני בטוח שיהודה ישמח מאוד..." שלום פלט: "תודה ושלום" והלך משם במהירות.

כדקה לאחר מכן צלצל הטלפון ויהודה היה על הקו. "הו, יהודה", אמר לו חיים בעליונות, "בדיוק הרגע שלום הלך מכאן עם התמונה".

"שלום???" תמה יהודה, "מי זה שלום?"

התאומים הביטו זה בזה בכעֶתָה.
 "שָׁלוֹם... חֵבֵר שְׁלֶךְ... הוּא בָּא עִם מִכְתָּב שְׁנִתְּתָ לּוֹ... מְצָאנוּ לּוֹ אֶת
 הַתְּמוּנָה... " גַּמְגֵם חַיִּים.
 "זֶה זִיוִף!" נִרְעַשׂ יְהוּדָה, "בְּאַרְנָק שְׁנֹגֵגֵב מִמְּנִי הָיוּ רְשִׁימוֹת שְׁלִי...
 כְּנִרְאָה כִּף הֵם הִפִּירוּ אֶת כְּתָב יָדִי - וְזִיפוּ אוֹתוֹ..."
 "אֲנִי כָּל כֵּף מְצֻטָּעֵר", אָמַר חַיִּים, מְאַדִּים מִמְּבוּכָה, "הֵייתִי בְּטוֹחַ...
 לֹא חֲשַׁבְתִּי שֶׁ..."
 "אֵין מָה לְהִתְנַצֵּל", אָמַר יְהוּדָה.
 "אֲנַחְנוּ יּוֹצְאִים לְרֹדֵף אַחֲרָיו. עֲכָשׁוּ". הוֹדִיעַ נִתָּן.

אם צְבִיקִי נֹתֵן לָהֶם רֶמֶז ➤ עמוד 122

אם בָּאוֹתוֹ רָגַע נִשְׁמָעוֹת דְּפִיקוֹת בְּדִלְתָ ➤ עמוד 161

אם כַּעֲבֹר שְׁבוּעַ מִתְרַחֵשׁ מְרֹדֵף בְּשׁוֹק 'מַחְנֶה יְהוּדָה' ➤ עמוד 154

(הנצעתם לכאן מעמוד 42)

שיחת גנבים

“אתה יודע מה...” לחישתו של חיים כמעט ולא נשמעה ואחיו הִיה צריך לקרוא את תנועות השפתיים שלו, “נראה לי שאתה צודק. בוא נלך להעיר את אבא ואמא...” בלאט בלאט עזבו השניים את מקומם ופסעו, בלב מפרפר, לחדר ההורים.

להפתעתם, מבעד לדלת הסגורה, הם שמעו את אביהם מדבר בקול חרישי: “רחוב תנחומי 35 קומה ראשונה. תבואו פמה שיותר מהר... תודה רבה.” השפופרת הונחה על פנה בעדינות מרבית.

נתן וחיים הבינו מיד שאביהם שמע אף הוא את קולות הגנבים והתקשר למשטרה.

הם חיכו זה לזה חיוך נצחון, וכאלו קראו איש את מחשבות אחיו

- החליטו בלא אומר שפדי לא להרעיש ולא למשך כל תשומת לב, הם לא יזוזו אלא ימתינו כאן לבואם של השוטרים.

הם עמדו ללא זיע במסדרון. הרומני ורעהו המשיכו לדבר בשקט: "טוב, תראה..." אמר הנמוך, "אין לנו מה לעשות פה, נצטרך לחשב איך לפצח את המנגנון הסודי שמזיז את הספרייה הזו..."

"בסדר", הסכים הרומני ושאל במין תחנה: "אבל עד שאנחנו לחזר - אולי נקח לבינתים כמה דברים קטנים... יש כאן פמוטים של השבת של היהודים וכוס יפה כסף. נקח?"

"לא!" התנגד השני בלחישה, "אם נקח - תבוא המשטרה, תגלה עקבות, ואז יעלו עלינו ולא נוכל לקחת את האוצר שבספרייה. בוא, ג'ורג'וניו, אנחנו חייבים ללכת. עכשו!" הוא היה נחרץ.

"אוף", פלט ג'ורג'וניו אנתת אכזבה, "כוס להיות פזה יפה. של יהודים. לקדוש... חבל..."

"אנחנו חייבים לזוז. מהר מהר". הפושע השני, הנמוך, נראה לחוץ למדי. "אנחנו פה כבר מדי הרבה זמן", אמר, "יש לי הרגשה רעה, נו, ג'ורג'וניו, בוא כבר..." למול עיניהם הפלות ראו התאומים כיצד רצים הגנבים לחלון ויוצאים דרכו אל הרחוב החשוך.

אם הגנבים ברחו לפני שהמשטרה הגיעה ↪ עמוד 89

אם המשטרה בדיוק הגיעה ↪ עמוד 48

(הנצעתם לכאן מעמוד 47)

"מהר! התחבא!!!" אמר אבא למישה. בגמישות מדהימה השתחל מישה בין המקרר לקיר.

"רק רגע", קרא אבא ונגש לפתח את הדלת.

בפתח עמד אדם גבה קומה אשר תני פניו העידו עליו כי הוא ממוצא רוסי.

"שלום", אמר האיש בנימוס, "שמי ואדים ואני מחפש את בן אחותי, שמו מישה, ונודע לי שהוא עשוי להיות אצלכם..." הוא דבר בנימוס מרבי.

"אינני יודע על מה מדובר", אמר אבא, "אני לא מכיר שום מישה". נפר היתה פי ואדים אינו מאמין לדברים ששמע אולם הוא לא התעקש.

"טוב, אם כך - אז סליחה על ההטרדה", אמר ויצא מהבנין.
אבא סגר את הדלת, מישה יצא ממחבואו. "זה הוא", אמר, "זה
דוד שלי, ואדים, מפניו אני בורח..." מישה נאנח ואחרי רגע החל
לספר:

"נולדתי ברוסיה בעיר פטרבורג. מתקופת ילדותי המקדמת אינני
זוכר הרבה אבל אני כן זוכר שאבא שלי עבד באזור נמל 'הנכה'.
לפעמים הייתי בא אתו לעבודתו והיה מאד כייף ומאד מענין להיות
שם, עם אבא, קרוב למים..."

מהבצעת פניו החולמנית של מישה נפר היה כי הזכרון יקר ללב.
לפתע השתנה גון קולו לכבד ועצוב יותר:

"כפשהייתי כן חמש אבא שלי נפטר, הייתה שם איזו תאוונת עבודה
וכעבר שעות ספורות עבר לעולם שכלו טוב". מישה נאנח. "בקשי
הבנתי מה קורה, אבל הבנתי שהחיים שלי עומדים להשתנות... ואז
עברנו, אמא שלי ואני, למוסקבה, לגור ליד סבא וסבתא. סבי וסבתי
היו אנשים מקסימים אך הם לא ידעו הרבה על יהדותם, והכל, הכל
בגלל הקומוניזם.

הקומוניזם זו צורת השלטון שהיתה נהוגה ברוסיה בערך שבועים
שנה. היא דגלה בשיוון בין כל האזרחים והוציאה את הדת מחוץ
לחק. אם הקומוניסטים היו מגלים יהודי ששומר מצוות, הם היו
שולחים אותו לעבודת פרך בסיביר הקפואה משם כמעט אף אחד
לא חזר", השתנק מישה. "הקומוניזם הכניסו הרבה שנאה לדת

ואסרו כל סממן דתי, הם כל הזמן חנכו את כלם שהעקר זה השכל האנושי, שהכל משתת על ההגיון אותו הם בנו: 'ישר'.

בקצור, לא אתן לכם עכשו הרצאה על הנזקים הנוראים שגרמה התנועה האימה הזו, רק אומר לכם שהקומוניזם חלן בכח רבבות של יהודים יראים שעד אז שמרו תורה וקיומו את מצוות השם, אבל פשהתחיל הקומוניזם - זה כבר היה כמעט בלתי אפשרי. הקומוניסטים גם כמעט לא אפשרו לעזוב את רוסיקה וזה הביא לכך שהרבה מאוד ילדים יהודים לא התחנכו בדרך ישראל, ביניהם גם סבא וסבתא שלי.

כאשר משטר הקומוניזם נפל וכבר לא שלחו יהודים לסיביר וכבר מתר היה לצאת מגבולות רוסיקה ולעזובה, כבר הרבה יהודים שכחו כמעט מה זה להיות יהודים, כי הוריהם לא חנכו אותם ולמדו אותם מאומה על יהדות בשל הספנה הגדולה... וכך, למרות שאותי כבר אפשר היה ללמד על יהדות - לא היה מי שילמד אותי כי סבא וסבתא שלי כמעט לא ידעו על יהדות מאומה..."

עיניו של מיששה הצטעפו והוא המשיך בספורו: "שנה אחרי שהגעתי למוסקבה, כשהייתי בן שש, נפטרה אמי ואני גדלתי בביתם של סבי, סבתי ודודי ואדים. סבא וסבתא שלי היו אנשים חולים וחלופים ונאדים התיחס אלי תמיד בחבה ובאהבה כאלו הייתי בנו שלו. אני הלכתי לבית הספר השכונתי. ברוסיקה המלה 'יהודי' הסתפמה עבורי בלעג מצד השכנים הגויים שקראו לי 'ייד', כלל לא ידעתי שעבדת

היותי יהודי מחייבת אותי במשהו נפלא כמו קיום המצוות שלנו... ואז, בקר אחד, כשהייתי בן ארבע עשרה, הלכתי פרגיל לבית הספר ועברתי כמו בכל יום ליד בית הפנסת שבשכונה, ופתאום, החלטתי לראות מה זה 'בית פנסת' הן אני יהודי. ענין אותי לראות מה זה הדבר הזה של היהודים.

נכנסתי לתוך בית המדרש. על אחד הספסלים ישב יהודי זקן ונהדור פנים בעל זקן לבן ארוך ועינים מאירות שהיו נעוצות בספר גדול וישן. הוא התנדנד בעדינות ומפיו התנגנה לה נעימה מתוקה שערכה לאזני והשרתה עלי שלוח ורגע בל יתארו.

עמדתי, הבטתי בו והקשבתי לו והרגשתי כאלו אני חולם. פתאום הוא סגר את הגמרא הגדולה ועיניו הביטו הישר אלי. הרגשתי שעניו התכלות והחודרות קוראות את נשמת. נבהלתי ורציתי לברח אבל אז הוא אמר לי בקולו הרך: 'קרב לכאן, בני'.

נגשתי אליו לאט לאט. הוא לטף את שערותי, שאז לא היטה עליהן כפה, ואמר לי: 'אתה נראה רעב, בני'.

זה היה באמת נכון כי באותו שבוע פטרו את ואדים מהעבודה, ולכן אכלנו כל יום רק ארוחת ערב קטנה וותרנו לחלוטין על ארוחות בקר וצהריים.

לא אמרתי לו מלה ואז הוא לקח אותי לחדר צדדי בבית הפנסת, פתח מקרר קטן שנצב שם בפנה, ונתן לי סלט, פשטידה וכמה

בורקסים שנותרו שם מסעדת ברית שהיתה במקום יום קודם".
 "זה בטח היה אליהו הנביא..." שח חיים ספק בצחוק ספק
 ברצינות.

"לא", אמר מישה, "זה היה הרב ודינסקי, רב השכונה, והוא יהודי
 מדהים מאין כמותו! באותו יום לבית הספר כבר לא הלכתי, אף
 עשיתי דבר חשוב לאין ערוך - הפרתי את עמי, את מורשתי, את
 תורת אבותי!" מישה חייך. "אני לא אאריך פעת את כל הפרטים...
 אבל נוצר לי קשר מאד אישי ומאד קרוב עם הרב ודינסקי ומשפחתו,
 הם תמכו בי ובסבא ובסבתא, הביאו לנו אכל, ונהכי חשוב - למדו
 אותנו יהדות. מדי פעם הייתי מבקר בביתם, סועד אצלם את סעדת
 השבת ולאט לאט הבנתי שגם אני רוצה להיות כמוהם: יהודי אמתי
 שמקיים בשמחה את המצוות והחקים שהורה לנו הקדוש ברוך
 הוא!

לפני שנה עלינו ארבעתנו לארץ. הרב ודינסקי עלה ארצה עם
 משפחתו ואנו עלינו אחריו. סבא וסבתא היו מאשרים להגיע
 לארץ האבות וואדים קנה למצא פה עבודה טובה. כשהגעתי לכאן
 החלטתי סופית שאני רוצה להיות יהודי נרא וכשר. סבא וסבתא
 שמחו מאד כשספרתי להם את הדבר. וואדים - הוא לא התנגד
 ולא הסכים, הוא היה אדיש לגמרי לנושא הזה, עד... עד שהחלטתי
 שאני רוצה ללכת לישיבה ולהתמיד אף ורק בתורה. כשואדים שמע
 את זה, הוא כעס כעס נורא.

'אני לא מסכים!!' צרח עלי, 'אני לא אתן לך להתנהג כמו פרימיטיבי מימי הבינים! אני לא אתן לך להראות כמותם, כמו השחורים המוזרים הללו, עם הבגדים המשונים... אתה האחזן שלי, אני האפוטרופוס הרשמי שלך ואתה מחיב לשמע בקולי לפי החק!'
 נסיתי להסביר לו, לומר לו שאני בטוח שזהו הדבר הנכון, אף ללא הועיל. כשאנשים מחליט משהו - קשה מאד להתנגד לו... אני אוהב את נאדים ומפיר לו טובה על שהוא כה דואג לי, ויחד עם זה, אני גם מעט חושש ממנו. לכן בתחלה החלטתי להרפין ראשי ולהכנע, אבל אז הבנתי שאם אשארו חלוני, כמו שהוא רוצה - זה לא שאקריב עבורו רק את הרצון שלי, את החיים שלי בעולם הזה אלא אקריב עבורו גם את חיי העולם הבא שלי, ולזה - לעולם לא אוכל להסכים!!!"

דקה ארפה התנשם מישה בכבודות ואז המשיך: "לפני כחדשים סבתא שלי נפטרה, חדש אחר כך החל סבא לא להרגיש טוב, כל יום הייתי יושב עמו שעות ארוכות בבית החולים. לפני שבועים, יומים לפני שהוא עלה לעולם האמת, הוא קרא לי ואמר לי לעזוב את נאדים וללכת לחיות פיהודי אמתי. אחרי שהוא נפטר הרב ודינסקי למד אותי את כל הלכות 'השבועה' החלות על נכדים ואז הוא יצר עבורי קשר עם 'לב לאחים', שם נוצר לי קשר עם יהודה, וכעת אני פה. נאדים מחפש אחרי. הוא רוצה לחזור לרוסיה ולהחזיר גם אותי אתו לשם. אבל אם אהזר לשם - לא בטוח שאוכל לשמר

מַצוֹת פְּשָׁה־רַב וְדִינְסָקִי כְּבָר אֵינְנוּ שָׁם".
 מִיֶּשֶׁה הַשְּׁתֵּתֶק. הַנּוֹכְחִים הַבֵּיטוּ בּוֹ בְּאַהֲדָה. בְּאוֹתוֹ רָגַע שׁוֹב נְשָׁמְעוּ
 דְּפִיקוֹת בְּדָלָת.

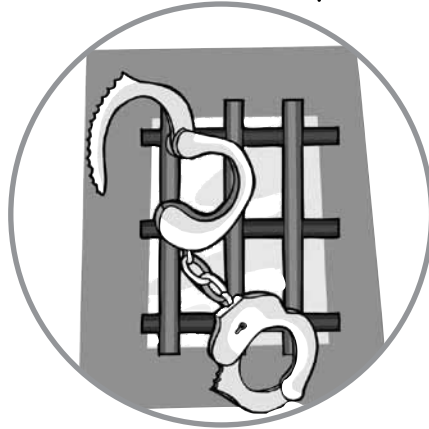
אם ואדים מודיע שהוא מותר ↪ עמוד 133

אם ואדים מודיע משהו מפתיע ↪ עמוד 175

(הנצעתם לכאן מעמוד 174 או מעמוד 162)

סיוע מחיפה

הילדים היו נרגשים, האדרנלין פעפע בדמם ואז צלצל הטלפון. הנה זה יוסף, אחד הפעילים. "יהודה בקש ממני להודיע לכם שמורים ואדוארדו נתפסו!" אמר יוסף בקול שמת וספר: "כמו שלבית שלכם הם נכנסו בערמה כדי לקחת את התמונה, הם רמו גם אדם אחד שגר בחיפה ושקרו לו כדי לקחת ממנו ספר מסים שהם חשבו שביא להם תועלת אבל אותו אדם תפס אותם על חם, הזמין להם משטרה ובחדשים הקרובים בעזרת ה' לא תהיה להם אפשרות להמיר יהודים לנצרות". "בסוף לא היו צריכים את עזרתנו", אמר נתן, "וטוב שכדי! סכם חיים.

סוף

(הגעעתם לכאן מעמוד 24 או מעמוד 90)

חפוש משטרתו

כְּשֶׁהִגִּיעוּ הַשּׁוֹטְרִים הַשָּׂשָׂה עָמְדוּ מוֹל הַסְּפָרָיָה הַגְּדוֹלָה.
 "הַסְּפָרִים הֶלְלוּ נְדִירִים, אוֹ עֲתִיקִים?" בִּירַר הַשּׁוֹטֵר הַגְּבוֹהָ.
 "לא", הַשִּׁיב אָבִיהֶם שֶׁל נֶתָן וְחַיִּים, "אֵלּוּ סְפָרִים שֵׁשׁ בְּכָל בַּיִת
 יְהוּדִים..."

הַשּׁוֹטְרִים סָקְרוּ אֶת הַסְּלוֹן הַפְּשוּט וְאַחַר הַבִּיטוּ זֶה בָּנָה בְּתַמִּיָּה.
 "מַה כָּבֵר יֵשׁ לְגַנֵּב כָּאֵן?" הִמָּהֶם הַשּׁוֹטֵר הַנָּמוּךְ תַּחַת שֶׁפָּמוּ. "זוֹ
 מִמֶּשׁ תַּעֲלוּמָה..."

"רַק רְגַע!" אָמְרָה לְפֶתַע אִמָּא, "מַהוּ הַדָּף הַזֶּה, שֶׁמֵּצִיץ תַּחַת
 הַסְּפָה?"

עיני כלם הביטו לאותה הנקדה. פסת דף קטנה וקרועה בצבע כתם עז כמו חיכה אליהם. השוטר הנמוך נגש, הרים אותה בענין והתבונן בה.

"זה מוזר... מלמל, "כתוב כאן: 'ר של י'. ארבע אותיות..." הוא הראה להם את הממצא הכתוב באותיות שחרות ורבועיות של כתב מחשב. "מה זה אמור להביע?" שאל אותם. הבעת פניהם של בני הבית הוכיחה כי מעולם הם לא ראו קדם את חתיכת הדף הזו.

"אנו נקח את זה עמנו", הודיע השוטר הגבוה. "בלשי המשטרה יחקרו ויחקרו ויחקרו עד שיעלו על עקבות הגנבים. אנחנו מתמייחים לתלונתכם מאד ברצינות", הסביר, "זהו כפר המקרה החמישי בשבועים האחרונים של גנבות ופריצות באזור זה. המשטרה שלנו פועלת במרב האחריות, ונעשה את כל המאמצים כדי למגר את התופעה..."

המשפחה הודתה לשוטרים שאמרו מספר מלות פרדה והלכו לדרךם.

"אני חושבת שזה היה לילה גרוש מארעות", צחקה אמא.
 "כבר כמעט ארבע... צ'ין נתן."
 "חוזרים לישן..." פהק חיים.

“אני הולך לבית הכנסת”, אמר אבא, “אלמד, ואחר כך אתפלל
 במנין ותיקין”.
 התאומים עלו שנית על יצועם, והתעוררו כשהשעון הורה על
 השעה שבע ורבע.

אם השוטרים מתקשרים בטרב ↪ עמוד 144

אם ביום המחרת גלו התאומים תגלית מעניינת ↪ עמוד 141

(הנצעתם לכאן מעמוד 79)

בזמן שנתן דפק על הדלת בחזקה החליט חיים לסקר טוב יותר את החדר שלהם.
לפתע הוא ראה תחת המטה משהו מוזר.

אם העניינים מסתבכים כך שנאלצים להעזר בהליקופטר ↵

עמוד 191

אם זו קפסה מסתורית ↵ **עמוד 10**

(הנצעתם לכאן מעמוד 118)

פָּרָס לְצַבִּיקִי

יוסלה עדין לא הבין, נראה הִיהָ כִּי הוּא מְהִסֵּס אִם זֶה
מְצִיאֹת אוֹ דְמִיּוֹן.

“צַבִּיקִי בְּמִטָּה שְׁלוֹ”, אָמַר, “הוּא הִיהָ נוֹרָא עֵינֶיךָ כִּי---”
“לא נכון”, נשמע לִפְתַע קוֹל צִפְצָפְנִי, “לָמָּה אַתָּה מְדַבֵּר עֲלֵי לְשׁוֹן
הָרַע? אֲנִי לֹא הִיִּיתִי עֵינֶיךָ בְּכָלֵל!”

הַתְּאוּמִים וְאִמָּם הִסְתוֹכְבוּ אַחֲרֵינִית, וְצַבִּיקִי, שֶׁהִתְחַבֵּא מֵאַחֲרֵי גֵרָם
הַמְדַרְגוֹת, חִיפָּה אֲלֵיהֶם חִיפָּה רַחֵב וְהַחֵל לְזַמֵּר שִׁיר שֶׁלְמַד בְּאוֹתוֹ
הַיּוֹם:

"לשון הרע לשון הרע..."

דבר פשוט דבר נורא...

לשון הרע לשון הרע

דבר פשוט דבר נורא..."

כעת ברור היה כי יוסֵּלָה בטוח שזהו חלום.

"צביקי, תכנס הביתה", אמר יוסֵּלָה, "באמת שאינני מבין מה אתה

עושה פה בכזו שעה..."

"טוב", הספיק הילד, "אני מוכן להכנס הביתה, אבל רק אם תביא

לי פרס!"

"צביקי'לה", אמרה אמא, "למען האמת אני בכלל בכלל לא חושבת

שמגיע לך פרס..."

"למה?" שאל צביקי, "לא הייתי ילד טוב?"

אמא הססה. "היית ילד טוב אבל עשית פמה---" משפטה של אמא

נקטע כשבפתח הופיעה גברת פינקלשטיין המומה לגמרי. "מה

קורה פה???" נדהמה. "יוסף, צביקה, אני דורשת הסבר!"

היא הביטה בשכנתה במבט שואל.

"אולי באמת כדאי שצביקי יסביר..." אמרה אמא.

"רק שניה", בקש צביקי, "אני שומע משהו מוזר".

"צביקה, הסבר לי מה מעשיך כאן ועכשו!!!" אמרה אמו ופניה

נקשות.

"אבל אמא, אני שומע פה משהו מוזר. קול מוזר..." עמד צביקי על שולו.

ואז, שמעו כלם קול חלש, מוזר, הבוקע מדירתו של אדון ינקלביץ' הקשיש.

אמא נגשה לדלת החומה והצמידה אליה אזנה. גם צביקי עשה כך.

"אני שומע..." אמר צביקי.

"אכן, מישהו גונח..." אמא דפקה על הדלת שלש דפיקות עזות, וגניחה נוספת נשמעה מעם הבית.

פניה של אמא החורו.

"נתן, חיים", בקשה בקול בהול, "לכו והביאו לי את מפתח ביתו של אדון ינקלביץ' שנמצא במגרה הלכנה".

עוד בטרם סימה אמא את המשפט מהר נתן לביתו, וכעבר שניות בודדות היתה המפתח בידה של אמא. היא הכניסה אותו לחר המנעול, סובבה ופתחה את הדלת.

לנגד עיניהם הנדהמות נראה אדון ינקלביץ' שרוע על רצפת ביתו כשהוא גונח מכאב.

אמא נכנסה מיד לביתו של מר ינקלביץ' והזמינה אמבולנס. "מר ינקלביץ', בעזרת ה' בעוד כמה דקות תגיע הנה עזרה רפואית!"

אמרה לו, ועל הילדים פקדה: "רדו מיד הביתה ואמרו תהלים!"

הילדים עשו כדבריה של אמא וגם כששמעו את האמבולנס מגיע

וְאֵת הַפְּרָמְדִיקִים יוֹצְאִים מִמֶּנּוּ לֹא יֵצְאוּ וְלֹא הֵצִיאוּ כָּלֵל כִּי יָדְעוּ
שְׂוֵה לֹא מְכַבֵּד.

כְּעֵבֶר שָׁבוּעַ בָּאוּ כָּלֵם לְבַקֵּר אֶת מֶר יִנְקֵלְבִיץ' וְהוּא בִקֵּשׁ שְׂיִסְפְּרוּ
לוֹ מָה הֵם עָשׂוּ בַּמְדְּרָגוֹת בְּאִמְצַע הַלֵּילָה. כְּשִׁשְׁמַע אֶת הַסְּפֹר צָחַק
צָחֹק גָּדוֹל וְשָׂמַח.

"אֵיךְ הִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְסוֹכֵב אֶת הָעֲנִינִים", צָחַק, וְכִבֵּד אֶת צְבִיקִי
בְּסִפְרֶיהָ.

סוף

(הנצעתם לכאן מעמוד 58)

הגנב הנמוך השתחל ראשון דרך החלון, ואחריו חברו הרומני.

"אבל המשטרה--- הם לא הגיעו..." גמגם נתן.

חיים נגש בזריזות לחדר ההורים, הוא שמע את הוריו משוחחים בלחש. הוא דפק על הדלת שתי דפיקות מהירות והודיע מבעד לדלת הסגורה: "הפושעים בורחים". הדלת נפתחה כמעט מיד. "הייתם ערים כל הזמן הזה?" נבהלה אמא.

"כן... שמענו הכל", אמר חיים.

אבא התקשר שוב למשטרה. "הגנבים נמלטו..." ספר לשוטרי התורן.

”בסדר”, אמר השוטר, ”השוטרים יבואו בזמן הקרוב לדירתכם לראות אולי יש טביעות אצבעות או סימן מזהה אחר...” אבא הניח את האפרקסת על כנה.

”טוב”, חיכה אמא חיוף עיף, ”הגנבים כבר ברחו ואני חושבת שאחרי המתח שעבר על בלנו - לא נצליח להרדם לפני שנשפחה חלב חם עם עוגיות...”

אבא, אמא והתאומים הלכו למטבח. נתן הרתיח מים בקומקום, חיים הוציא את העוגיות מקפסת הפלסטיק הנרדדה כשנשמעו דפיקות בדלת. שני שוטרים, לבושי מדים, עמדו בפתח. “אנחנו רוצים לשמע את כל הפרטים”, אמרו.

חיים ונתן ספרו בפרוטרוט את כל מה שראו, השוטרים רשמו את הפרטים וגם הקליטו את השיחה.

”כמו שאמרתם, הגנבים לבשו כפפות כך שלא נוכל לקחת טביעות אצבעות”, המהם השוטר המשפם, “אבל גלף לחפש עקבות אחרות”, אמר השוטר השני, הגבוה. השוטרים יצאו לדנוח משהו במכשיר הקשר.

אם הם מצאו עקבות ↪ עמוד 81

אם הם לא מצאו עקבות ↪ עמוד 20

(הנצעתם לכאן מעמוד 47)

מָכְרוּ שָׁל וְאָדִים

“מהר! התחבא!!!” אמר אבא למישה. בגמישות מדהימה השתחל מישה בין המקרר לקיר.
 “רק רגע”, קרא אבא לחלל ונגש לפתח את הדלת. בפתח עמד מר כגן, יהודי יקר וירא שמים הגר בשכונה. “הו... שלום!” שמח אבא לראות את חברו.
 “ברצוני לדבר אתך”, אמר מר כגן.
 “האם אפשר לדחות את השיחה למועד אחר?” שאל אבא.
 “זה בקשר למישה”, אמר מר כגן.
 “מישה? מנין אתה מכירו?” התפלא אבא. “טוב, בוא, הפנס ונשמע את אשר בפיך!”

מר כָּגֵן נִכְנַס הַבֵּיתָה, מִיִּשָּׁה יֵצֵא מִמִּחְבוּאוֹ וְכֻלָּם יֵשְׁבוּ סְבִיב הַשֻּׁלְחָן.
 "אֲנִי מִפִּיר אֶת וְאֲדִים כְּבָר שְׁנַיִם אֲרָכוֹת", סִפֵּר מֵר כָּגֵן, "עוֹד כְּשִׁגְרוֹנוֹ
 בְּרוֹסְקִיָּה הִפְרָנוּ. כְּמוֹכֵן שְׁאַחֲרֵי שְׁעָלִיתִי אֲרָצָה הִקְשֵׁר בִּינִינוּ נִתַּק
 אָבֵל לִפְנֵי כְּשֵׁנָה פְּגִשְׁתִּי אוֹתוֹ בְּאֶקְרָאִי וְסִפְרָתִי לוֹ שְׁשִׁבְתִּי לְהִיּוֹת
 יְהוּדִי חֲרָדִי כְּמוֹ סְבָא שְׁלִי. שְׁכַחְתִּי מִמֶּנּוּ לְחִלוּטִין, וְהִנֵּה לִפְנֵי שְׁעָה
 קִלָּה הוּא הִתְקַשֵּׁר אֵלַי וּבִקֵּשׁ לְרְאוּתִנִּי! הִתְבָּרַר שֶׁהוּא בִקֵּשׁ מִשְׁרוֹת
 144 אֶת מִסְפָּר הַטֵּלְפוֹן שְׁלִי וְכֵף הוּא מְצָא אוֹתִי... כְּשֶׁהוּא בָּא אֵלַי
 שְׁמַחְתִּי מְאֹד לְשִׁמְעַ שְׁאַחֲרֵינוּ, מִיִּשָּׁה, שָׁב לִיְהוּדוֹת, אָבֵל הִתְעַצְבֵּתִי
 לְרְאוּת כְּמָה הִדְבָּר מִפְרִיעַ לְוָאֲדִים. בֵּינָן שְׁאַנִּי וְוָאֲדִים מִפִּירִים שְׁנַיִם
 אֲרָכוֹת, דְּבִרְתִּי עַל לְבוֹ וְהוֹדַעְתִּי לוֹ שְׁאַנִּי מְעַנְיָן לְהִיּוֹת הָאֶפּוֹטְרוֹפּוֹס
 שֶׁל מִיִּשָּׁה. וְוָאֲדִים, שְׁיֹדַע שְׁאַפְשֵׁר לְסִמּוֹ עָלַי, הִסְכִּים.

הוּא אָמַר לִי שֶׁהוּא כְּמַעַט בְּטוֹחַ שְׁמִיִּשָּׁה פֹּה, בְּבֵית הַזֶּה, אוֹ שְׁכָאן
 תּוֹכְלוּ לְפַחֲוֹת לְתֵת לִי מִיַּדַע אֵיפֹה הוּא. אֲנִי מִפִּיר אֶת וְוָאֲדִים,
 הִמְשִׁיף מֵר כָּגֵן, "וְלִמְרוֹת שְׁאַנִּי כָּלֵל לֹא מְסַמְפֵט אוֹתוֹ, אֲנִי בְּטוֹחַ
 שֶׁהַצְּלַחְתִּי לְדַבֵּר עַל לְבוֹ. נִמְאַס לוֹ לְרִדֵּף אַחֲרַי אַחֲרֵינוּ, יֵשׁ לוֹ דְּבָרִים
 יוֹתֵר טוֹבִים לְעִשׂוֹת. הוּא רַק רָצָה לְהִיּוֹת בְּטוֹחַ שְׁמִיִּשָּׁה מְגִיעַ לְמָקוֹם
 בְּטוֹחַ וּבְרָגַע שֶׁהִתְבָּרַר לוֹ שְׁגַם אֲנִי 'בְּתַמוּנָה' - הוּא נִרְגַע!"
 "אִם כֵּן - עָלַי לְפַגֵּשׁ אֶת וְוָאֲדִים", אָמַר אָבֵא.

(הנצעתם לכאן מעמוד 149)

בסביבות השעה אחת בצהריים נשמעו דפיקות בבית משפחת הלוי. חיים פתח את הדלת, בפתח עמד מר פארמן, השכן מן הקומה העליונה.

"שלום", אמר בפנים מתוחות, "ראיתי את המודעה שתליתם. האם זה היה ארנק עור שצבעו חום?" שאל.

"כן", השיב חיים וברר: "יש לך עוד סימנים?"
 "יש לי", השיב פארמן, "בתוכו היו אלפים וחמשים שקלים וחבילת בולים..."

"זה בדיוק הארנק שמצאנו", בשר לו חיים בשמחה. "בוא הפגס, אתה יכול לשבת... חכה כאן רגע אני הולך להביא אותו..." חיים

הלך בְּרִיזוֹת לְהִבִּיא אֶת הָאֲרֶנֶק. בְּאוֹתוֹ רָגַע יָצָא אָבִיו מִחֲדָרוֹ וְרָאָה אֶת מֵר פֶּאֲרַמֵּן. שְׁנֵי הַשְּׂכָנִים בְּרָכוּ זֶה אֶת זֶה לְשָׁלוֹם בִּידֵידוֹת.

”הַבָּנִים שָׁלְךָ מְצָאוּ אֶת הָאֲרֶנֶק שְׁלִי”, סִפֵּר מֵר פֶּאֲרַמֵּן, ”מְלֶבֶד בְּמִצְוֹת הַשֶּׁבֶת אֲבָדָה הֵם זָכוּ לְסִיעֵ לִי בְּעוֹד מִצְוָה. מִצְוָה חֲשׂוּבָה עֲבוּרָה מִיַּעַד הַכֶּסֶף...”

”בְּאִיזוֹ מִצְוָה מְדַבְּרִי?” הִתְעַנְּנָן הָרַב הַלּוֹי.

”אֲנִי מִבִּיא אֶת הַכֶּסֶף לְמִשְׁפָּחָה אֲשֶׁר הֵבֵן שְׁלֵהֶם נִמְצָא כְּעֵת בְּבֵית הַחֹלִים”, סִפֵּר מֵר פֶּאֲרַמֵּן, ”לְיֶלֶד הַיְתֵה תְּאוֹנַת דְּרָכִים אֲשֶׁר מִמְּנָה הוּא יָצָא, בְּרוּף ה’, בְּחַיִּים. אָבֵל כִּיּוֹן שְׂאֲבָא שְׁלוֹ יוֹשֵׁב לְיָדוֹ יָמִים רַבִּים, הוּא לֹא הֵלֶךְ לְעֲבוּדָה וּבְבֵית צָרִיף עֲזָרָה כְּסָפִית. לְשֵׁם כֶּף מִיַּעַד הַכֶּסֶף!”

”אֵתָה יוֹדֵעַ מָה?” הִתְעַנְּנָן אֲבִיהֶם שֶׁל הַתְּאוֹמִים. ”תִּנְסָה לְבַרֵּר אוּלֵי הַיֶּלֶד רוֹצֵה בְּקוֹר שֶׁל יְלָדִים? הַיְלָדִים שְׁלִי יִשְׁמְחוּ לְבַקֵּר אוֹתוֹ, אִם הוּא מְעַנְּנֵן בְּכֶף...”

בְּעָרֵב בָּא מֵר פֶּאֲרַמֵּן וְסִפֵּר שֶׁהַיֶּלֶד הִתְלַהֵב מְאֹד מִהֶרְעִיּוֹן לְהַכִּיר חֲבָרִים חֲדָשִׁים. הַתְּאוֹמִים נִסְעוּ עִם מֵר פֶּאֲרַמֵּן לְבֵית הַחֹלִים וְהִשְׁתַּדְּלוּ מְאֹד לְשַׁמַּח אֶת חֲבָרָם הַחֲדָשׁ.

סוף

(הגעעתם לכאן מעמוד 149)

קוֹטְנָה עֲגוּמָה

בסביבות השעה אחת בצהריים נשמעו דפיקות בבית משפחת הלוי. חיים פתח את הדלת. בפתח נצבה גברת מרגרינשטיין, השכנה מן הקומה העליונה.

"תגיד, זה אתה שמצאת את הארנק שבתוכו היה המון כסף?" שאלה בשקט.

"כן", השיב חיים.

"אז תדע לך שבגללך עכשו הבנות שלי יושבות ובוכות!"

"מה???" נבהל חיים. "למה? מה הקשר?"

"הקשר הוא קשור מאד", השיבה גברת מרגרינשטיין ברגז, "זה

היה הכסף המצלם של הקוטנה שלהם!!!"

"האמת היא שלא, אני לא כל-כך מבין..." הודה חיים.

“עכשיו החפֿש הגדול, האם זה ידוע לך?” ברֿרה השֿכנה.

“ידוע”, אשר חיים.

“ובחפֿש בנות עושות קיטנה, ידוע לך?”

“ידוע”, השיב חיים שנית.

“ובקיטנות עושים תכניות---”

“גם זה ידוע לי”, הודיע חיים בטֿרם נשאל.

“לפי”, אמרה השֿכנה בזעף, “הבנות שלי עושות קיטנה. והיום זה היום הראשון של הקיטנה שבו יש את התכנית הכי חשובה. אתמול הן עבדו והכינו אותה שעות על גבי שעות. הן הלכו וצלמו שטרות כֿסף בחנות צלום ושמו אותו בארנק. והטמינו את המטמון הזה במחבוא סודי כְּדי שֶׁהיום, תהיה לבנות של הקיטנה תכנית, למצא את הארנק ולקנות דברים בכאלו!”

“למצא את הארנק ולקנות דברים בכאלו”, חזר אחריו חיים כְּהד.

“כן”, הנהנה האם הנרגזת, “הן עבדו המון שעות על מפה של אוצר. והיום בתשע בבקר כל הבנות של הקיטנה הלכו בשורה ארפה לפי המפה של האוצר שהובילה אותן לעציץ שמפתחת לארון חשמל. ואז הבנות שלי אמרו: ‘וכעת ילדות, המטמון קרוב מאד. באנה ונראה מי תמצא אותו ראשונה...’ והבנות של הקיטנה חפשו וחפשו וחפשו וחפשו אָבל הן לא מצאו כי אמה לקחת לך את הארנק!!! תתבייש לך!!!”

בלא מלה נוספת הפנתה גֿברת מרגרינשטיין גֿבה ועלתה לביתה

שִׁבְקוּמָה הַשְּׁלִישִׁית.

חיים נותר עומד, חנור וְהַמוֹם.

"מה קרה?" שאל אותו נתן שחזר אותו רגע מִמְּחַנוֹת הַמַּכְלֵת אֵלֶיהָ יָצָא כְּעֶשֶׂר דְּקוֹת קֶדֶם לָבֵן.

"איזה צעקות קבלתי..." אמר חיים, "אין לך משג אלו צעקות קבלתי... עדיף שְׁאֲנִי לֹא אֶגִּיד מִמִּי, כְּדִי לֹא לְדַבֵּר לְשׁוֹן הָרַע, אָבֵל אַחַת הַשְּׂכָנוֹת בָּאָה לְצַעֵק עָלַי שֶׁבִּכְךָ שְׁמָצְאָנוּ אֶת הָאֲרֶנֶק, גִּרְמָנוּ צֶעַר עֲצוּם לְבָנוֹת שְׁלָה שְׂוִיָּה הִיָּה הַכֶּסֶף שֶׁהֵן הִכִּינוּ... תִּאֲמִין לִי, נָתַן, לֹא הִרְוַחְנוּ שׁוֹם מִצְוָה... זֶה כָּל כֶּךָ מְעַצְבֵּן..." הִמְשִׁיךְ חַיִּים.

"בְּסֶךְ הַכֹּל נִסִּינוּ לְהִיּוֹת בְּסֶדֶר וְלַעֲשׂוֹת דְּבָרִים טוֹבִים אָבֵל לֹא קִבְּלָנוּ עַל כֶּךָ שׁוֹם מִלֵּת שְׂבַח..."

נתן שתק רגע ארוך ואז אמר לתאומו: "אתה יודע מה אני נזכר עכשיו? זוכר שפעם, לפני כמה שנים, רצייתי לתקן לך את המכונית החשמלית שלך כשראייתי שהיא לא עובדת, ולא ידעתי שרק צריך להחליף לה בטריות? פתחתי אותה והרסתי אותה לגמרי... אתה זוכר את זה? וכמה שבעסת עלי אז? ואמרת שאני חייב לאסוף כסף ולקנות לך אחת חדשה?"

"כן..." נזכר חיים, "אבא אמר לנו אז, שבעולם הזה אנחנו פאלו הולכים על חבל דק: מצד אחד - אנחנו חייבים להיות זהירים במעשים שלנו, לשאל ולהתייעץ כדי חלילה לא להזיק לאיש מרוב פגנות טובות, מצד שני - אנחנו לא יכולים תמיד לשלט בתוצאות

שֶׁל הַמַּעֲשִׂים שֶׁלָנוּ אֲלֵא אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְשַׁלֵּט רַק עַל הַיְצָרִים שֶׁבְּלֵב
שֶׁלָנוּ וּלְסַלֵּק אֶת הַיְצָר הָרַע.”

וְאָז אָמַר נָתָן: “בַּמִּקְרָה הַזֶּה, שֶׁל הָאֲרֶנֶק, אֲנַחְנוּ עֹשִׂינוּ מַה שֶׁהִיא
נִרְאָה לָנוּ הֵכִי נְכוֹן, רְצִינוּ לְעֹזֵר וְהַשְׁתַּדְּלָנוּ, אֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁבְּכָלֵל לֹא
נִתְּנוּ כָּאֵן מְקוֹם לְשׁוֹם יְצָר רַע וְלֹא יִכְלָנוּ לְנַחֵשׁ שֶׁמִּדְּבַר בְּכֶסֶף שֶׁל
קִיטָּנָה. אִז נִרְאָה לִי שֶׁכֵּן יֵשׁ לָנוּ מִצְוָה, אוֹלֵי לֹא עֲנֻקִית אֲבָל מִצְוָה
קִטָּנָה זֶה גַם דְּבַר נְהַדְרִי!”

חַיִּים הִנְהִין. “אִתָּה צוּדִק”, אָמַר, וְאָז כִּנֵּן אֶת גְּבוּתָיו, הַחֲרִישׁ וְשָׂאֵל:
“תִּגִּיד, מַה זֶה הָרַעַשׁ הַמּוֹזֵר הַזֶּה?”
“דִּי”, בִּקֵּשׁ נָתָן, “אֵין לִי כּוֹחַ לְעוֹד הַרְפָּתְקָאוֹת.”

סוף

(הנצעתם לכאן מעמוד 51)

"יפי. איזה נייף לי", אמר צביקי בעליונות, "אני אוהב להיות אצלכם. אני אוהב לשבת במרפסת שלכם ולזרק דברים למטה..."

"אָהָהָה!" הסיקה אמא. "זה אתה שזרקת למרפסת של משפחת הכטקוף את האטבים שלנו?"

"כן, כן, זה אני", אשר צביקי בגאונה בלתי מסתרת, "את זוכרת את אותו יום שהייתי חולה ושמרת עלי כשאמא שלי הייתה צריכה ללכת לעבודה?! אז באותו יום התאמנתי בלהיות צלף. ועכשו, בזכות זה שאני לא נוסע לפלורידה - אני אוכל להמשיך ולהתאמן בלהיות צלף".

"אני שמחה שמצב רוחך כל כך טוב", אמרה אמא ואחר הרהרה בקול, "מענגן מה יאמרו הוריך כשיבינו שאינך על המטוס..." נתן הסתיר פהוק "אני עיף..." אמר.

"גם אני", הצטרף חיים.

"אני לא", הודיע צביקי, "לי יש המון כח. אם אתם צריכים שאני אשטף רצפה או כלים - אז בשמחה. אפלו שאני אורח לא אכפת לי לעזור".

"זה באמת מאוד חביב מצדך", אמר נתן בצניניות.

אמא נתנה בנתן מבט מוכיח: "אתה ילד טוב, צביקי", היא אמרה, "אבל אני מבקשת שתלך עכשו לישן במטה הנפתחת בחדרם של התאומים. בסדר?"

"בסדר..." אמר צביקי וקולו כקולו של אדם העושה טובה גדולה עד מאד.

התאומים הציעו לצביקי את מטת האורחים שבחדרם וכשתי דקות לאחר מכן, נרדמו.

בבקר, התעוררו התאומים לקול בכיו של צביקי, מצב רוחו הטוב נעלם כלא היה.

"מאמי... מאמי..." צעק, "בואי אלי! אני רוצה שתביאי לי במבה!" אמא נכנסה לחדר. "בקר טוב לכם", ברכה את כלם, "יש לי עבורכם בשורות מענינות ביותר..." הילדים הקשיבו ברב קשב.